

Що шукала білочка

Євген Шморгун

ЗАЯЧИЙ САДОК

Кілька кущиків серед осіннього поля. Їх видно здалека. Ми попростували сюди.

За сіткою галуззя ніби намисто, аж іскриться. Одна низка, друга, третя... Еге, то тут он скільки!

— Це справді малина? — вражено питає Олег, мій малий супутник.

Жодного листочка на тонких стеблах, а ягоди — гронами, аж вершечки посхилялися. Я нарвав трохи, у рот кинув-коли б ще влітку малина така смачна була!

Аж тепер помітив, що ген полем покотився сірий клубочок. Сидів зайчисько в кущах, а ми й не помітили. Кажу до Олега:

— Бач, як заєць почесав?

— А може, це його садок? — непокоїться Олег.

— У нього, певно, ще є,— кажу.

— А як ми комусь розкажемо про цю малину, нам повірять?—питає хлопець.

— Навряд,-відповідаю.

— Е-е, то не їжмо більше!

— Як це? Так її тут і залишимо?

— Нарвімо в кишені. Тільки ж... мабуть, помнеться?

— Іще б не пом'ятися!

Помітивши, що Олег спохмурнів, я розв'язую рюкзак.

— От бачиш, придумали.

— Знаєте, як здорово буде!-мій супутник став старанно збирати ягоди.— Розкажемо комусь про малину, а він нам: "Що ви, де вона в цю пору?" А ми йому ягоди на долоню: "Покуштуйте". Здорово буде?

ЩО ШУКАЛА БІЛОЧКА

Спочатку вона видалася нам чудною якоюсь: не гасала по деревах, як це їй належить, а спустилася на землю і край берега, коло самої води, бережком так-стриб, стриб, стриб. Скочить, стане, пошелестить листям, знову стрибне. А то стане, розкидає його на всі боки.

В лісі тиша. Безлисті ще кущі не ворухнуться.

Нам не клювало. Виїхали ми до річки, правда, так собі, розвіятись. А тут оце білочку здибали. От і приглядаємося з-під вільшини: цікаво!

Нарешті вона запідозрила щось не те, і шурх у кущі. Так і не було її більше.

Ми пробули тоді над річкою цілий день. Розпалили багаття й напекли картоплі, нарізали вудлищ. А потім таки вирішили подивитись, що ж то шукала білочка? А ще й міст на той бік був недалеко-з півкілометра угору по річці.

Прийшли ми, подивилися, розгребли й собі опале листя-а під листям тут і там ліщинові горіхи лежать. Розкусили одного-другого-та й смачні ж! Наче тільки з гілки.

Це вони восени нападали. А білочка, бач, знає, де горіхи лежать.

Потім не раз ранньої весни шукали ми горіхи під ліщиною. І навіть у нашому міському парку цілі пригорщі назбирували.

СОЛОВ'І

У лісі стільки вранішнього сонця, аж очам лоскітно. Усі поверхи лісу густо прошиті золотими нитками. На воду дивишся — дзеркало та й годі.

Листя ще тільки ледь проклюнулося на березі та вільсі, на ліщині та осиці.

Зате долі-зелене шумовиння. Недарма ж місяць травнем звуть. А по тому шумовинні-білі цятки. Це заячий щавель цвіте. Тут і там-фіалки. Онде барвінок.

"

Край самої води черемха, у піняві вся. Цвіте. Ми розкладаємо вудки. Враз як задзвенить, як защебече: — Тьох-тьох-тьох! Чів-чюв! Соловейко.

Коли він замовк, за річкою десь озвався другий. А ген оддалік ще один витинає. Над нами знов:

— Тьох-тьох! Ті-ті-ті! Тюр-р-р! Чів-чюв! Чів-чюв!.. Оте "чів-чюв" виходило в нього так, наче питав нас:

"чув?" А Олег і каже:

— Чув. І я чую, і он дядько.

А соловейко пурх із гілки. Тільки ми його й бачили.

ЛІСОВА КОПАНКА

Вже як вийшли з лісу-відчули: таки добре стомилися. Із самісінького досвітку на ногах.

І кошики ніби потяжчали. Хоч, правда, в них всього десь із десятків боровиків та по шапці іншої лісової здобичі-лисичок, сиріжок, моховиків. Але ж, як мовиться, на плечах і соломину поліном стає.

Попід лісом-широка піщана дорога. Далі-крутосхил. За ним-поросла верболозом та вільшиною заплава. І аж ген удаліні, за річкою,-село, куди приходить автобус.

В Олега сорочка мокра на спині, з-під картуза теж патьоки на все обличчя. Але не нарікає ні на спеку, ні на втому-впертий. І я пропоную:

— Давай десь примостимося та спочинемо. По очах бачу-зрадів. А все ж своє:

— Коли ви вже так хочете...

Стали шукати підходяще місце-щоб і холодок, і трава. Аж тут на невисокому обтесаному стовпчику напис: "Копанка". І вниз збігає стежечка.

Ми звернули туди і вже незабаром сиділи в тіні молодих вільх, біля копанки, обкладеної дерев'яним

зрубом. Вихлюпнули з пляшки рештки води і, напившись свіжої, пороззувалися та й полягали в траві.

А тут ще один грибник на спочинок завернув-низенький дідусь із коробом за плечима. Нас здивувало, що короб майже повний. Що ж то за гриби?

Дідусь каже: "Добрі грибочки". І охоче став пояснювати: отой-такий, а отой-такий. Дідусь не поспішав і розповідав нам, де які гриби ростуть. Відпочивши, ми рушили до

села втрюх. Олег каже:

— Треба помітити це місце. Може, ще коли, як будемо в лісі, прийдемо.

— Атож, атож,-похвалив дідусь,-Бач, як у пригоді копанка стала. А малий же ж хлопець, хіба трохи більший за тебе, викопав. Лісників син. І табличку,-он бач? — написав.

В автобусі Олег сидів біля вікна і, мабуть, як і я, думав про малого хлопчика, що подарував нам у лісі гарний спочинок.

РАЙДУГА

Від самого раннього ранку тихо, теплий дощик помрячить та й перестане. І червнева теплінь аж у горлі лоскоче пахощами свіжого сіна.

Підкачали ми колоші до колін і стоїмо над ставком, як чаплі. В руці по вудці.

Коли так десь після полудня сонце несподівано прорвало хмари. І одразу весь світ змінився. Все запромінилося, заіскрилася кожна травинка.

Та не встигли ми й слова вимовити, як стали свідком такого, чого ні я, ні, тим паче, Олег, і не бачили ніколи. Просто перед нами, через увесь ставок, і далі на ліс, засяяла райдуга.